

Беларускі УНІВЕРСІТЭТ

ОРГАН ПАРТКОМА, РЭКТАРАТА, МЯСЦКОМА, КАМІТЭТА КАМСАМОЛА І ПРАФКОМА
БЕЛАРУСКАГА ОРДЭНА ПРАЦОУНАГА ЧЫРВОНАГА СЦЯГА
ДЗЯРЖАУНАГА УНІВЕРСІТЭТА ІМЯ У. І. ЛЕНІНА

№ 16 (745) ♦ Чацвер, 8 мая 1969 г. Цана 2 кап. Год выдання XXII

Разам з усім савецкім народам, з людзьмі добрай волі усёй планеты святкавалі мы сёлета ў 80-ы раз Дзень міжнароднай салідарнасці працоўных.

Радасна і урачыста крочыла ў святочных першмайскіх калонах разам з працоўнымі сталіцы студэцкая моладзь — рускія і беларусы, украінцы і літоўцы, палякі і грузіны, пасланцы гераічнага В'етнама і афрыканскіх краін. Дзеці розных народаў дэманстравалі сваю еднасць, прагу да міру і дружбы.

Цяпер, напярэдадні святкавання Дня Перамогі, студэнты нашага ўніверсітэта ўзмоцнена рыхтуюцца да лабараторных, практычных заняткаў, семінараў, каб у хуткім часе паспяхова здаць сесію і, пачынаючы трэці працоўны семестр, прыкласці свае маладыя, здольныя рукі на будаўнічых пляцоўках краіны.

А заўтра... заўтра, у Дзень Перамогі, яны ускладуць вянкi ля помнікаў героям.

Фота М. Нечыпарэнкі.

М А Й СВЯТОЧНЫ М А Й ПЕРАМОЖНЫ

І СУСТРЭЛІСЯ ЖУРНАЛІСТЫ...

...Шасць гадзін вечара. Як ніколі, мнагалюдна ў гуманітарным корпусе. Тут сабраліся студэнты, выкладчыкі і госці, нашы выпускнікі, ветэраны беларускай журналістыкі, якія з'ехаліся з усіх кутноў рэспублікі. Прыдзірліва аглядаюць яны фотавыстаўку, якая размасцілася на ўсіх паверхах корпуса, заняшы «тэрыторыю» нашых суседзяў-філолагаў.

Нямала давялося прыкласці намаганняў студэнтам пры афармленні дошкі выпускнікоў, фотавыстаўкі, якая расказвае аб жыцці факультэта. Анатоль Кудраўцаў, Аляксандр Ласмінскі, Уладзімір Казлоў, Уладзімір Ярмоліч і Браніслаў Яблонскі з гэтай задачай справіліся паспяхова.

Вось да групы студэнтаў падыходзяць Васіль Фёдаравіч Праскураў — рэдактар ганцавіцкай райгазеты «Савецкае Палессе», Янаў Яўсеевіч Карпоўскі — рэдактар шматтыражні «Аўтазаводзец», пісьменнікі Іван Рыгоравіч Новікаў і Павел Іванавіч Ткачоў. Безумоўна, выпускнікам цікава ведаць, што хвалюе іх дастойную змену, цяперашніх студэнтаў, якія абступілі насценгазету «Журналіст». Апошні нумар яе поўнасцю прысвечан 25-годдзю.

Урачыстасці пачаліся а 19-й гадзіне. Слова для дэкларацыі прадастаўляецца дэкану журфака дацэнту Р. В. Булацкаму. Ён адзначае, што за гады існавання факультэта зроблен ужо 21 выпуск журналістаў.

Многа цікавага даведаліся і госці, і студэнты, і выкладчыкі. Прыемна адзначыць, што амаль усе рэспубліканскія газеты рэдагуюць нашы выпускнікі. Бадай, не знойдзеш такой раённай газеты, дзе б не працаваў выпускнік журфака. Мікалай Саналоў, намеснік рэдактара газеты «Знамя юности», ад імя выпускнікоў факультэта, сваіх супрацоўнікаў гарача павіншаваў сярэбранага юбіляра.

— Усе свае дасягненні ў галіне друку, усё добрае і перадавое ў газеце, — гаворыць ён, — мы ўспрымаем як часцінку нашай агульнай справы. Пераважная большасць рэдакцыйных работнікаў «Знаменні» — нашы выпускнікі. 25 год факультэту — тэрмін немалы. Таму я прапаную адкрыць на журфану музей, і мы першымі перададзім яму ўсе свае сувеніры. Бо падарункі, зробленыя нашай газеце, — гэта заслуга роднага факультэта, гэта і яго пада-

рункі, гэта і яго ўзнагароды.

Віталь Чанін, выпускнік факультэта 1953 года, рэдактар «Знамени юности», з гонарам перадае ў будучы музей дыпломы, граматы і сувеніры.

Ад імя студэцкага налентыву трэцякурснікі Мікалай Манаравіч і Ядзя Халыва віншуюць сваіх налег, выкладчыкаў, гасцей з юбілеем факультэта.

Аня Краснапёрна, стараста першага выпуску, якая працуе ў газеце «Піянер Беларусі», шчыра дзякуе роднаму факультэту, віншуе выкладчыкаў і студэнтаў, а таксама выпускнікоў з 25-гадовым юбілеем. Вельмі цёпла віншуе яна першага дэкана факультэта, свайго першага настаўніка Марка Саламонавіча Зярніцкага, які яшчэ ў даваенны час больш дзесяці год працаваў у аршанскай раённай газеце, супрацоўнічаў у рэспубліканскіх, затым узначальваў Камуністычны інстытут журналістыкі Беларусі.

Шмат слоў удзячнасці і падзякі выказалі факультэту яго выпускнікі пазты Мікола Аўрамчыч, рэдактар лідскай райгазеты «Уперад» А. В. Богуш, дэкан філфана А. А. Волк і іншыя.
В. СВІРКО.

Мар'ян ДУКСА

ГАЛУБЫ НАД ПОМНІКАМ

Суровая постаць граніту
І боль адчування ўтраты...
Аднекуль з тоўшчы зеніту
Ідуць на зніжэнне пярнатыя.
І белыя крыльцы, як вату,
Яны заклапочана
згортваюць...

Ці прада, што вас,
пярнатыя,
Паклікалі мёртвыя?

Майго юнацтва равеснікі
Ляжалі на мяккай разоры
І зброяй апошняй—песняй
Палохалі ворага.

Памерці было—не проста,
Калі сінява над жытам,
Што вочы каханай пры
растаі.

Да самых глыбінь адкрыта.
Сябры і героі!

Над вамі,
Хоць вашы не бачаць вочы.
Як нечым святым—галубамі
Блакiтнае неба шапоча.

Юрка ГОЛУБ

Перамога

І не шкада, што пастарэлі
Зачыны одаў і прамоў.
Было ж сузор'е перамог —
Салюты падаюць на стрэхі!
Рука разгублена лавіла
На шчасце знічку ў далонь.
Вяртала родзічаў здалёк
Абдымкаў вольнай лавіна.
Дыміла гарача пад крокам
Папараў парная ралля.
І, нібы радасны раяль,
Сляпілі клавiшамі кроквы.
Хавалі,
Сеялі,
Радзілі
Пад гул уквечаных сталіц.
І Сляза прапальвае сталы.
Жыты калосыцца Радзімы.
І пад яшчэ самотнай зоркай
Гудзе ў галлі зялёны гром.
Бяда не пройдзе напралом,
Як той свінец праз
гімнасцёрку...

Іду, нібыта на агонь.
І рук заплечнае голле,
І сіл няма разняць яго!

ГЕРОЙСТВУ ХРАБРЫХ

ФОТАЗДЫМКИ РАСКАЗВАЮЦЬ

Фота ваенных год, фотаздымкі франтавікоў... Яны ёсць у кожнай савецкай сям'і. Яны, быццам салдаты ў страі, роўнымі радамі замерлі на стэндах музеяў, замерлі, каб вечно жывой была памяць аб вялікім подзвігу народа, які выратаваў чалавецтва ад пагрозы фашысцкага заняволення. Фотаздымкі не маўчаць. Вось хоць бы гэты. Ён узят з сямейнага архіва выкладчыка кафедры марксісцка-ленінскай філасофіі Героя Савецкага Саюза Мікалая Якаўлевіча Зайцава. Аб чым ён расказвае?

(«Камсамол паклікаў»). Як толькі выдалі форму курсанта, сын адправіўся на дзянёк у Крупкі, дадому. Дзіця яшчэ, што з яго возьмеш, пакарсавацца хоча, гаварыў тады Якаў, а сам ганарыўся за сына, супакойваў жонку, якая толькі і ведала, што бурчала: «Цесна табе, ужо трэцяга адпраўляеш, хутка ўсіх адправіш з дому...»

Якаў у такіх выпадках усміхаўся і, глядзячы на малодшых дзяцей, супакойваў жонку:

— Больш ніводнага не пущу. А што было рабіць? Ліда—педагог, ёй дзяцей вучыць трэба. У Крупках сваіх настаўнікаў хапае. Правільна зрабіла, што згэдзілася паехаць на Урал. Не за мяжу адправілася ж яна! — А Аня? Яна ўрач, вы-

даўно б'юць ворага».

Мікалай Зайцаў сапраўды застаўся жывым. А вось тады, у сорак трэцім, біць ворага яму яшчэ не даводзілася. Па-першае, ён быў малады, яго на фронт не бралі. Па-другое, кіраўніцтва Мінскай школы ГПФ, эвакуіраванага ў Акцюбінск, рэкамендавала Зайцава ў Чкалаўку, як называлі тады трэцюю Чкалаўскую ваенна-авіяцыйную школу пілотаў.

Толькі ў жніўні сорак трэцяга дваццацігадовага камсамолец з беларускага пасёлка Крупкі атрымаў накіраванне ў Н-скі штурмавы авіяполк, які вёў баі ўжо на правым беразе Дняпра, у раёне Вінніцы. Вось тады ён і сустрэўся з такім жа пілотам з Казахстана Камашам, або Косцем Бегіма-

ды ў ЦК КПСС завярнуў у Мінск, на радзіму брата. Ён да гэтай пары так называе Мікалая Якаўлевіча Зайцава.

— Бацьку твайго не застаў у жывых,—шкадаваў Бегімаў.—Хацелася паглядзець на чалавека, які выхаваў такога героя, як ты.

— Ды што ты: герой, герой,—перапыніў яго гаспадар.—Мы абодва былі на вышні.

— Ну, не! — гарачыўся госць.—Дзе той артыкул, у якім расказвалі пра цябе пасля таго, як табе прысвоілі званне Героя Савецкага Саюза? Калі гаварыць мовай пілотаў, то твай паталок быў вышэй...

Яны схіліліся над выразкай з ваеннай газеты, ужо пажайцеўшай ад часу:

мі вiнта горку. Самалёт уздрыгнуў, застагналі ўмацаванні ад насавой часткі да хваставога апярэння. Халодны пот выступіў на твары лётчыка. Ледзьве дацягнуў да сваіх. Зрэшты, гэта вельмі рэдкі і даволі цікавы ў авіяцыйным выпадку, а ўвогуле — у кожным баявым выльце здаралася такое, ад чаго нервы сціскаліся ў камяк. З дваццаці двух лётчыкаў выпуску Зайцава цяпер у жывых застаўся толькі двое.

Да 1960 года Мікалай Якаўлевіч служыў у авіяцыі. Давялося яшчэ многа палятаць, асвойваючы новую складаную тэхніку,—рэактыўны век пачаўся. Новыя ўзнагароды Радзімы ўпрыгожылі грудзі героя, у тым ліку яшчэ адзін ордэн Чырвонага Сцяга—за ўзорную ахову савецкіх рубяжоў.

...Далёка за поўнач свяціліся вокны ў кватэры Зайцавых. Горад спіць. Гаспадар і госць схіліліся над старой, дваццацічатырохгадовай даўнасіці фатаграфіяй і таксама мяўчаць.

Аб чым яны думаюць у гэтую хвіліну? Канешне, пра

Дзень Перамогі... Гэта ўсенароднае свята ў нашай краіне сустракаецца з асаблівым уздымам. Рапарты мірных перамог паступаюць з калгасаў і будоўляў, прамысловых прадпрыемстваў і вышэйшых навучальных устаноў. І што значнальна, сярод правафланговых мірнага фронту мы бачым шмат былых актыўных удзельнікаў Вялікай Айчыннай вайны.

У ПАЛКУ ДАКТАРОЎ—ПАПАЎНЕННЕ

Вось і ў нашым універсітэце былі франтавікі прыйшлі да свята з новымі перамогамі ў навукова-даследчай рабоце і падрыхтоўцы моладзі да самастойнай працы, у камуністычным выхаванні студэнцтва і масава-палітычнай рабоце сярод насельніцтва. Сёння нам хочацца асабліва павіншаваць актыўных удзельнікаў барацьбы супраць нямецка-фашысцкіх захопнікаў дацэнта кафедры гісторыі КПСС прыродазнаўчых факультэтаў Героя Савецкага Саюза Аляксандра Андрэвіча Філімонава і дацэнта філфака, вядомага беларускага пісьменніка Івана Якаўлевіча Навуменку. Нядаўна яны паспяхова абаранілі доктарскія дысертацыі.

Неяк, выступаючы перад студэнтамі, якія жывуць у новым інтэрнаце на вуліцы Кастрычніцкай, Аляксандр Андрэвіч Філімонаў гаварыў:

— У франтавікоў добрая памяць, яны ніколі не забудуць, якімі намаганнямі, якой цаной далася нам перамога. Вось чаму яны з такім стараннем працуюць для народа.

Гэтыя словы можна поўнасна аднесці і да самога Аляксандра Андрэвіча і да Івана Якаўлевіча. Сёння мы ад шчырага сэрца віншваем іх з двайным святам — Днём Перамогі і вялікай перамогай на навуковым фронце.

А. КАРПОВІЧ.

ДАРОГАЙ ПОДЗВІГАЎ, ДАРОГАЙ ДРУЖБЫ

Не спалася. Якаў сціснуў далонямі галаву і адчуў, як у скронях пульсуе кроў.

Кроў, зноў кроў... Колькі яе прыйшлося бачыць за апошнія дні! Запечанай і пачарпелай на тварах забітых, нейкай пенатуральна яркай на старой перавязцы. Аляксандр працаваў машыністам, зусім не паказваўся дадому: вывозіў грузы, людзей у тыл. Неяк суседчы-гунчачнік паведаміў Якаву Зайцаву, што эшалон Сашы разбіў у дарозе і сам ён, відаць, загінуў. І вось праз некалькі дзён сын вярнуўся.

Якаў хацеў ціхенька пацягнуцца, але, як назло, рыпнуў ложка.

— Гэта ты, бацька?—спытаў сын.—Чаму не спіш? — Ты ж таксама не спіш? — Не магу, ные рана... — А мне душна,—стараручыся як можна цішэй ступаць па палавіцы, прашаптаў бацька.

Ён выйшаў на двор, а ў вушах усё чуўся голас сына—«ныя рана»... Яго думкі перарваў гул матораў. Ад Барысава на ўсход прагрымелі самалёты.

Не нашы. «Не нашы»,—нечакана для сябе ўслых вымавіў Якаў. І раптам, як наяву, перад вачыма ўстаў Мікалай, яго меншы сын.

Гэта было паўтара месяца назад. У сакавіку сорак першага Мікалай, пакінуўшы вучобу ў дзевятым класе, паступіў у Мінскую школу грамадзянскай авіяцыі

шэйшую адукацыю мае, таксама дзяржаўны чалавек. Куды загадаюць...

І вось Коля. Дзе ён цяпер?.. Зусім яшчэ дзіця...

Недзе у баку зноў прагрымелі самалёты. Зноў на ўсход.

...Шлі месяцы. Доўгія, цяжкія месяцы фашысцкай акупацыі, варожыя самалёты ішлі на ўсход. Ужо даўно не чуваць было гарматных залпаў, бамбёжак. Вайна пайшла на ўсход, далёка на ўсход. Nach Ural, на Урал,—адказвалі старому нямецкаму салдату. Адкормленыя, яны паігрывалі маршы на губных гармоніках, напаўнялі залістым смехам апусцелы перон станцыі Крупкі. Здавалася, што яны ехалі на вясёлую прагулку.

А Якаў чакаў сыноў. Кожную ноч ён выходзіў з дому, прабіраўся агародамі на акраіну гарадка і чакаў, прыслухоўваючыся да шоргату, углядваючыся ў маўклівае неба. Задумаўшыся, часам ён не заўважаў, як да яго падыходзіў Аляксандр. Ціхенька клаў вінтоўку да ног і глядзеў на бацьку.

Аляксандр, калі пазбавіўся ад рап, пайшоў у лес, да партызан. Неяк аднойчы ён забег дадому з радаснай весткай—да партызан з Вялікай зямлі прылятае самалёт. А раптам наш Мікалай?

Малады лётчык, такі ж, як і Коля Зайцаў, нічога не чуў аб курсантах Мінскай школы. «Але яны жывыя,—супакойваў ён Аляксандра,

вось ён надзіва добра арыентаваўся ў паветры, маланкава заўважаў усё, што рабілася вакол яго.

— Я сын стэпаў,—жартаваў Камаш,—у шырокім стэпе навучыўся хутка заўважаць кожны кусцік.

І атрымалася так, што званні Зайцава і Бегімава даволі часта разам выходзілі на баявыя заданні. Так і здружыліся і да самай перамогі ваявалі разам.

Адначасова за першыя дваццаць вылетаў атрымалі па «Чырвонай Зорцы». Разам штурмавалі варожыя калоны ў раёнах Жмерыні, Жытоміра, Шапятаўкі, Львова. Пасля ваявалі ў пель Польшчы, Германіі, павярнулі на поўдзень. Сябры былі ў ліку тых авіятараў, хто ачышчаў дарогі нашым танкам на Прагу, вёў жорсткія баі за Мараўскую Астраву, Брно і іншыя гарады Чэхаславакіі. Першымі ў палку Мікалай і Косця атрымалі чэхаславацкія медалі «За храбрасць».

Зайцаў і Бегімаў нават у паветры не расстаюцца, гаварылі пра іх у часці. Таварышы ганарыліся іх дружбай. І калі патрэбна было ісці на сустрэчу з чэшскай моладзю, пераканана яе ў чым-небудзь, пасылалі браатоў—беларуса і казаха. Так, яны ўвасаблялі тое, чаму павінны былі вучыцца іх ровеснікі за мяжой,—сапраўднае братэрства.

У лютым гэтага года баявы сябры зноў сустрэліся. Сакратар Талдыкурганскага абкома партыі Камаш Тыгінавіч Бегімаў пасля нара-

«Упершыню Мікалай Зайцаў вылецеў на баявое заданне 17 сакавіка 1944 года і ваяваў, такім чынам, менш чатырнаццаці месяцаў. Тым не менш ён паспеў за гэты час зрабіць 185 баявых вылетаў. Сто восемдзесят пяць вылетаў на штурмавіку—гэта вельмі многа ўвогуле, а ў такі параўнаўча кароткі тэрмін—здзіўляюча многа.

...Год яго баявой дзейнасці варты цэлага жыцця іпшага. Для таго, каб атрымаць уяўленне аб тым, як для Радзімы каштоўна яго работа, як яна цэніць яе, дастаткова глянуць на грудзі лётчыка Зайцава. За год на іх павяліліся тры ордэны Чырвонага Сцяга, ордэн Айчыннай вайны I ступені і «Чырвоная Зорка»... У ліпені 1945 года за адвагу, шматлікія баявыя подзвігі яму было прысвоена званне Героя Савецкага Саюза».

І пасылаюць успаміны...

— А памятаеш?..

Гэтае пытанне паўтаралася ў той вечар рознымі інтанацыямі дзесяткі разоў. І кожны раз перад вачыма сяброў усплывалі карціны баёў. Вось варожы самалёт, пакідаючы чорную стужку дыму, уразваецца ў зямлю. Такіх самалётаў на ўліку Мікалая Якаўлевіча некалькі... Пехацінцы перадаюць на аэрадром: «ІЛ-2» рассяю батальён немцаў і спаліў два танкі». Гэта таксама работа старшага лейтэнанта Зайцава... А аднойчы пасля штурмоўкі прыядняга краю абароны, беручы курс «дадому», такі паслушны «Ілюша» закрунуў лопасця-

сябе. Вядома, аб баявых сябрах, што не вярнуліся да жонак, да дзяцей, маці. Думаюць аб Чэхаславакіі, дзе закончылі вайну і дзе справы ішлі не так, як ім хацелася... Гэта таксама асабістае. Хіба можна аддзяліць свой лёс ад лёсу Радзімы, сацыялізма, братства працоўных?

Камаш Тыгінавіч першым парушыў маўчанне:

— Над чым цяпер працуюш, маёр?

— Грамадзянскія пасады ў мяне ніякія.—адказаў Мікалай Якаўлевіч.—Цяпер я радавы выкладчык ва ўніверсітэце. Да мая закончу здачу экзаменаў кандыдацкага мінімуму і вазьмуся за дысертацыю.

— Тэму выбраў?

— Ведаеш, Косця, цягне да інтэрнацыянальнай праблематыкі. А што калі ўзяць мне абагульніць міжнацыянальнае сувязі беларускага і казахскага народаў? Як думаеш, атрымаецца?

— Правільна. Правільна, Коля, ты ж ужо напісаў адну старонку, цудоўную старонку, брат.

— Значыць, узлёт?

— Так, поўны ўперад! Хутчэй прыязджай у Казахстан. Пазнаёмлю цябе з тваімі землякамі. Толькі поездам едзь—больш убачыш.

— А я і з вышні ўсё добра бачу. Памятаеш?..

М. РЭГІСТАНАУ.

НА ЗДЫМКУ: М. Я. ЗАЙЦАЎ і К. Т. БЕГІМАЎ (ліпень 1945 года, Чэхаславакія).

ЗАЎТРА — МІТЫНГ

«АГНЁМ СЭРЦА»

Памяці студэнтаў і выкладчыкаў універсітэта, загінуўшых у гады Вялікай Айчыннай вайны.

У праграме дня: **ЗАКЛАДКА ПОМНІКА. ШЭСЦЕ КАЛОН ДА ПОМНІКАЎ АХВЯР ФАШЫЗМУ.**

Трасцянец — I курсы.
Масноўшчына—II—III курсы.
Хатынь—IV курсы.

На мітынг вы сустрэнецеся са студэнтамі і выкладчыкамі, былымі падпольшчыкамі, партызанамі,

тымі, хто ў першы грозны ваенны год захоўваў абсталаванне, маёмасць і архіў універсітэта.

Вечарам у акруговым Доме афіцэраў сустрэча з ветэранамі і воінамі Савецкай Арміі.

У ПРАГРАМЕ ВЕЧАРА:
Канцэрт мастацкай самадзейнасці воінаў ЧБВА і студэнтаў БДУ імя У. І. Леніна.
У фае іграюць духавы і эстрадны аркестры.
Пачатак у 19.00.

РЭКТАРАТ ПАРТКОМ **КАМІТЭТ КАМСАМОЛА КЛУБ СЛАВЫ**

ДЗЕНЬ ПАМ'ЯЦІ ГЕРОЯЎ

П Я Ё М М Ы П Е С Н Ю!

ДЗВЕ ГАДЗІНЫ ЎСПАМІНАЎ

Вялікая... Айчынная... Падзеі тых дзён, авяеныя небывалым гераізмам нашага народа, жывыя ў памяці. Зны па-ранейшаму хвалююцца ўдзельнікаў вайны і тых, хто ведае аб ёй толькі па кнігах, кінафільмах і расказах вачавідцаў. У гэтым мы яшчэ раз пераканаліся, пабываўшы на сустрэчы з удзельнікамі вызвалення Беларусі ад фашысцкіх захопнікаў, арганізаванай ваеннай кафедрай нашага ўніверсітэта. Тут сабраліся тыя, хто са зброяй у руках знішчаў гітлераўцаў і гнаў іх з роднай зямлі да самага фашысцкага логва.

За сталом вялікай карты наступальных аперацый савецкіх войск у 1944 годзе размясціліся ўдзельнікі першай сусветнай, грамадзянскай і Вялікай Айчыннай войнаў Іосіф Анісімавіч Кажанкоў, загадчык ваеннай кафедры Іван Аляксандравіч Мазжухін, былы партызан Мікалай Іванавіч Крайко, былы воіны Міхаіл Мікалаевіч Панчанка, Іван Рыгоравіч Каралёў, Мікалай Васільевіч Субоцін.

Просьба да іх адна — падзяліцца ўспамінамі аб незабытых вызваленчых баях у Беларусі.

Цяжка ўмясціць у дзве гадзіны гутаркі апісанне становішча, характарыстыку баявых аперацый, аналіз партызанскіх рэйдаў. Здаецца, ніякага часу не хопіць, каб расказаць аб цяжкай воінскай працы, пераможным лікаванні, аб буд-

нях і сзятах арміі народа-вызваліцеля.

Па старшынству першаму слова прадастаўляецца Іосіфу Анісімавічу Кажанкоў.

— Тройчы ў сваім жыцці мне даводзілася ваяваць у Беларусі. У час першай сусветнай вайны абараняў яе ад нашэсця захопнікаў, у грамадзянскую — ад інтэрвентаў, у Вялікую Айчынную вызваляў ад фашысцкай зграі.

Хірург Іосіф Анісімавіч Кажанкоў змагаўся адначасова на двух франтах: у аперацыйнай — за жыццё савецкіх салдат і са зброяй у руках, калі абставіны прымушалі медыкаў становіцца ў строй байцоў. Галоўны хірург быў галоўным у баявым ахраненні, часта ўзбройваў раненых, разводзіў на пасты.

— Пасля разгрому буйных гітлераўскіх групіровак у Беларусі, — расказвае Іосіф Анісімавіч, — размяшчэнне нашых і нямецкіх войск нярэдка напамінала слаёны пірог. Нашым злучэнням даводзілася нярэдка па шляху на захад раптам рэзка мяняць напрамак і дабіваць астаткі гітлераўцаў, што заселі ў лясах.

Незвычайна радасным, прыўзнятым быў настрой нашых салдат. (Аб гэтым гаварылі і іншыя ўдзельнікі гутаркі). Усе жылі ў прадчуванні перамогі.

— Я быў камандзірам сапёрнай роты, — успамінае Міхаіл Мікітавіч Панчан-

ка, — удзельнічаў у размініраванні дарог, наладжваў з баявымі таварышамі пераправу праз Беразіну, будоваў мост праз Сож пад неаслабным артылерыйскім абстрэлам.

За фарсіраванне Беразіны я быў ўзнагароджан ордэнам Айчыннай вайны I ступені.

Беларускі перыяд для Івана Аляксандравіча Мазжухіна пачаўся ў 1943 годзе пасля вызвалення Смаленска. Тут ён удзельнічаў у баях, атрымаў раненне і затым зноў вярнуўся ў строй незадоўга да рашаючага наступлення.

— Наша група развівала наступленне ў напрамку Орша — Крычаў. Мне давалося ўдзельнічаць у захопе чыгуначнага маста праз Днепр. За гэту аперацыю я

быў ўзнагароджан другім ордэнам Чырвонага Сцяга. За вызваленне Оршы наша дывізія атрымала назву Аршанскай.

Пераможнае шэсце савецкіх войск з кожнай гадзінай набліжала нас да сэрца Беларусі — Мінска. Пад Смалявічамі мы выйшлі на аўтастраду. Адчувалася, што ідем на рашаючы бой.

На святанні 3 ліпеня савецкія танкісты ўварваліся ў Мінск. За імі ўступілі ў сталіцу астатнія часці. Што сталася тады ад Мінска? Некалькі ўцалелых будынкаў. Але перамога ўсё роўна радавала і клікала ўперад.

Аб гераізме і мужнасці, стойкасці і знаходлівасці салдат і камандзіраў расказвалі Мікалай Васільевіч

Субоцін і Іван Рыгоравіч Каралёў. Абодва пачалі вайну юнакамі, якія толькі выйшлі з вучылішч, а закончылі яе вопытнымі воінамі. І іх памяць захоўвае эпізоды, калі людзі былі мацней тэхнікі, калі смеласць вырвала зыход аперацыі. Мікалай Васільевіч Субоцін удзельнічаў ва ўзяцці Берліна, сустракаўся з амерыканцамі на Эльбе. Грудзі яго ўпрыгожаны ордэнамі Чырвонай Зоркі і Айчыннай вайны.

У Беларусі атрымаў баявую ўзнагароду — ордэн Чырвонага Сцяга — Іван Рыгоравіч Каралёў.

Былы памочнік камісара па камсамолу атрада імя С. Лазо Мікалай Іванавіч Крайко ўспамінае аб тым, з якой нецярплівасцю партызаны чакалі сустрэчы з

рэгулярнымі савецкімі войскамі.

— Памятаю, быў гарачы дзень. Гром канадаў данёсся і да нас. Якраз у гэты час мы атрымалі загад ачысціць дарогі, даць свабодны праход нашым войскам. А пасля мы з радавою сустракалі танкістаў і ўслед за імі пешшу ўзялі напрамак на Мінск.

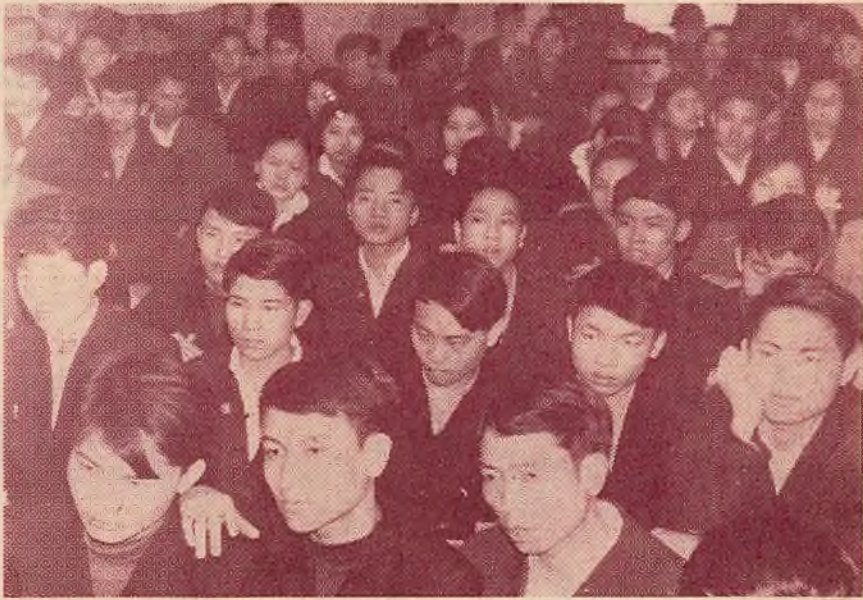
Баі ў Беларусі — цудоўная старонка гісторыі Вялікай Айчыннай вайны, старонка бяспрыкладнага гераізму, воінскай доблесці сыноў і дачок беларускага і іншых савецкіх народаў. У Дзень Перамогі мы сардэчна віншваем былых воінаў і партызан, ганарымся іх стойкасцю і мужнасцю ў барацьбе з фашызмам.

А. НИКОЛЕНКА.

Часты і жаданы госць моладзі ўдзельнік III з'езда Саветаў І. А. Кажанкоў.

На здымку Я. Данілава І. А. Кажанкоў расказвае аб У. І. Леніне студэнтам падрыхтоўчага факультэта.

На ваеннай кафедры ўніверсітэта адбылася канферэнцыя, прысвечаная ваенна-тэарэтычнай спадчыне У. І. Леніна.

На канферэнцыю, якой кіраваў начальнік кафедры І. А. Мазжухін, былі запрошаны ветэраны Камуністычнай партыі, Савецкіх Узброеных Сіл, удзельнікі грамадзянскай і Вялікай Айчыннай войнаў І. А. Кажанкоў, А. В. Кірсанаў, Т. А. Трэбка. Іх удзел надаў абмеркаванню пытанню выключна актыўны, творчы характар.

У. І. Ленін з'яўляўся не толькі геніяльным тэарэтыкам марксізма, арганізатарам і правядыром Камуністычнай партыі і Савецкай дзяржавы, але і выдатным ваенным дзеячом, мысліцелем і тэарэтыкам па пытаннях сучаснай вайны, арміі і ваеннай навукі. У. І. Ленін настойліва займаўся вывучэннем ваеннай справы, ваеннай тэорыі і сацыялогіі войнаў. Ён распрацаваў шэраг важнейшых пытанняў марксісцкай ваеннай тэорыі і ваеннай ідэалогіі, з'яўляючыся ў гэтай галіне геніяльным прадаўжальнікам ідэй Маркса і Энгельса.

На аснове абагульнення вопыту ўзброеных паўстанняў пралетарыята і войнаў эпохі імперыялізму У. І. Ленін развіў і канкрэтызаваў важнейшыя пытанні марксісцкай ваеннай тэорыі: аб рашаючым ролі народных мас, сацыяльна-эканамічнага і маральнага фактараў у сучаснай вайне; аб значэнні ваеннай арганізацыі і ваеннай тэхнікі ва ўзброенай

ЛЕНИНСКАЯ ВАЕННАЯ СПАДЧЫНА

барацьбе і г. д. Некаторыя ваенныя пытанні У. І. Ленін вылучыў і распрацаваў упершыню. Ён ускрыў эканамічную аснову войнаў эпохі імперыялізму, даў іх класіфікацыю, указаў іх асноўныя тыпы, распрацаваў ваенную праграму пралетарскай рэвалюцыі і пытанні абароны сацыялістычнай Айчыны і будаўніцтва Узброеных Сіл Савецкай дзяржавы.

Ваенная спадчына У. І. Леніна складае важнейшую частку багацейшай ваеннай скарбонкі ленінізма. Яна выключна шматгранная і разам з тым вызначаеца выключнай цэласнасцю, адзінствам, унутранай мэтанакіраванасцю і арыгінальнасцю. Ленінская ваенная спадчына з'яўляецца ідэяна-тэарэтычнай асновай і важнейшай крыніцай далейшага творчага развіцця савецкай ваеннай навукі і ўмацавання Савецкіх Узброеных Сіл у цяперашніх міжнародных абставінах, з улікам сучаснага становішча ваеннай справы, развіцця эканомікі і тэхнікі. Імяна У. І. Ленін, творча развіваючы марксізм, паказаў, што абарона сацыялізма з'яўляецца аб'ектыўнай заканамернасцю, якая выцякае з саміх умоў перамогі пралетарскай рэвалюцыі, заканамернасцю, якая дзейнічае на ўсім працягу сусветна-гістарычнага пераходу ад капіталізму да сацыялізма.

У. І. Ленін вучыў, што ўсякая рэвалюцыя толькі

тады чаго-небудзь варта, калі яна ўмее абараняцца, што «пануючы клас, пралетарыят, калі ён толькі хоча і будзе панаваць, павінен даказаць гэта і сваёй ваеннай арганізацыяй».

Камуністычная партыя, савецкі народ цвёрда і неадступна ідуць наперад ленінскім курсам. Як адзначаецца ў пастанове ЦК КПСС «Аб падрыхтоўцы да 100-годдзя з дня нараджэння У. І. Леніна», ісці ленінскім курсам, змагацца за выкананне заветаў Леніна — гэта значыць рабіць усё неабходнае для пабудовы камунізма, самаадданай працы памнажаць матэрыяльныя і духоўныя багацці сацыялістычнай Айчыны, пастаянна клапаціцца аб росце абароннай магутнасці Савецкай Радзімы, падтрымліваць пастаянную гатоўнасць народа і арміі адбіць агрэсію імперыялістаў, абараняць сацыялістычную Айчыну.

Справу абароны сацыялістычнай Радзімы У. І. Ленін лічыў ўсенароднай справай. Ён пастаянна патрабаваў ад усіх працоўных сур'ёзна адносіцца да абароны краіны, добра рыхтавацца да яе, ніколі не забываць аб тым, што ад нападу імперыялістаў мы не гарантаваны. Імперыялісты рабілі і надалей будуць рабіць спробы ваеннай сілай знішчыць заваёвы Вялікага Кастрычніка. Уладзімір Ільіч растлумачваў, што падрыхтоўка краіны да сур'

ёзнай вайны патрабуе не парыву, не закліку, а працяглай і напружанай работы ў масавым маштабе.

У. І. Ленін падкрэсліваў, што адной з важнейшых умоў для перамогі ў сучаснай вайне з'яўляецца высокае баявое майстэрства арміі. Таму, гаварыў ён, наш лозунг павінен быць адзін — вучыцца ваеннай справе сапраўдным чынам.

Вялікім ўкладам У. І. Леніна ў будаўніцтва нашых Узброеных Сіл з'явілася распрацоўка ім пытання аб камандных кадрах. Ён лічыў камандныя кадры арганізатарскай сілай арміі, носьбітам класовай свядомасці і воінскага духу арміі.

У цяперашні час Камуністычная партыя пытанням падрыхтоўкі камандных, палітычных і тэхнічных кадраў удзяляе выключную ўвагу.

Даволі характэрна, што пытанням падрыхтоўкі афіцэраў вялікая ўвага ўдзялялася і ў выступленнях удзельнікаў ваенна-тэарэтычнай канферэнцыі.

А. В. Кірсанаў, І. Г. Каралёў, А. Ф. Рэва грунтозна, на прыкладах сучаснасці, арганічна звязваюць тэарэтычныя палажэнні з практычнай, спецыфікай работы ваеннай кафедры, задачамі, што выцякаюць з Закона аб усеагульным воінскім абавязку.

Глыбокае веданне матэрыялу, уменне самастойна разабрацца ў складаных тэарэтычных праблемах, у сучасным міжнародным становішчы паказалі і іншыя выступваючыя — Б. Н. Белусаў, М. Е. Бондар, Н. С. Нікіценка, І. С. Прэдка, М. В. Субоцін і іншыя.

І. МАРЧАНКА, намеснік загадчыка ваеннай кафедры.

НЕЗАБЫЎНЫ ДЗЕНЬ

Ад вуліцы Чырвонаармейскай, дзе знаходзіцца будынак філалагічнага факультэта, да Мінскага аўтазавада — дарога ў паусталіцы. Перад вонкамі нашага аўтобуса разгортваецца святочны гарадскі калейдаскоп.

Я гляджу на твары пракожных і, здаецца, упершыню думаю аб тым, што нам, відаць, больш за ўсё патрэбны чырвоныя сцягі.

Пад аманетам вясёлых студэнцкіх песень мы неспрыкметна даехалі да аўтазавада. Выкладчыкаў і студэнтаў філфана сустракаюць тут, як звычайна сустрапаюць добрых, даўнішніх сяброў.

Рымт гэтага слаўнага прадпрыемства строга выверан — ні минуты ўхаластую. Цяпер абедзены перапынак. Неабходна вельмі хутка размернавацца па цэхах, а іх на вялікай тэрыторыі нямае. Цудоўна спраўляецца са сваімі абавязкамі своеасоблівага дыспетчара загадчык парткабінета Ф. М. Рогава.

Сёння вопытныя спецыялісты-літаратуразнаўцы будуць гаварыць сваім слухачам аб тым уплыве, які аказалі на развіццё сучаснай літаратуры ленінскі вобраз і ленінская думка.

— Ніхто з нас не бачыў Леніна, але мы упэўнены, што стварылі для сябе яго вобраз, данладней, не вобраз, а ідэю вышэйшай справядлівасці і гуманізму, — гаворыць у сваім уступным слове кандыдат філалагічных навук дацэнт Л. Л. Кароткая.

Мы схіляемся перад Леніным-тэарэтыкам, Леніным-практыкам, Леніным-рэвалюцыянерам. І можа таму мы, людзі, хто ні разу не бачыў і не слухаў правадыра, з такой незвычайнай прагнасцю цягнемся да ўспамінаў, якія раскрываюць яго унутраны свет.

Успаміны такога характару і былі панладзены ў аснову літаратурна-мастацкага мантажу «Ленін і музыка», які прапанавала аўдыторыі кандыдат філалагічных навук М. Б. Яфімава.

Вельмі цікавай праблеме эвалюцыі трантоўкі вобраза У. І. Леніна ў савецкай літаратуры прысвячаюць свае гутаркі-лекцыі кандыдат філалагічных навук дацэнт Н. Н. Рамашка, выкладчыкі І. І. Лушчыцкая і Е. В. Карасёва.

Аб магутным уплыве ленінскай ідэі на лёс культуры, аб ленінскім літаратурна-эстэтычным укладзе гавораць дацэнты А. А. Лойка, У. С. Карабан, выкладчык Д. В. Фёдарав.

Рабочы кузнечнага цэха з цікавасцю праслухалі лекцыю кандыдата філалагічных навук І. П. Кахно аб міжнародным становішчы.

А ў гэты час у прэсавым цэху раздаюцца апладысментаў. Тут студэнты-філалагі даюць наротні канцэрт.

Абедзены перапынак закончыўся, і вось усе зноў у зборы. Па даручэнню парткома Ф. М. Рогава ўручае памятную альбомы кіналетанісу завада М. Б. Яфімавай, Н. Н. Рамашка, Л. Л. Кароткай, І. І. Лушчыцкай, Е. В. Карасёвай, А. А. Лойку, І. П. Кахно, У. С. Карабану, Р. М. Брагіну, Д. В. Фёдараву, На тытульным лісце кожнага стаіць надпіс: «За шматгадовы і актыўны ўдзел у культурна-асветніцкай рабоце завада».

Такія ж альбомы былі перададзены для ўручэння загадчыку кафедры рускай савецкай літаратуры прафесару Л. І. Фіглоўскай і дацэнту З. С. Меліхі.

Затым госці наведалі музей працоўнай славы завада.

У нашым жыцці незвычайны дзень адрозніваецца ад звычайнага па сутнасці толькі тым, што ён панідае пасля яе глыбокую памяць. Такім быў для мяне дзень 22 красавіка.

В. ДУДКО, аспірант.

ІДЗЁМ ДА СЕСІІ

Гавораць дэканы

Штогод сесія ў біёлагаў пачынаецца раней, чым на астатніх факультэтах, бо вясной і летам студэнты праходзяць вучэбную практыку ў палявых умовах.

Экзамены на чацвёртым курсе ўжо пачаліся. Усе студэнты своечасова абаранілі курсавыя работы ў адпаведнасці з напрамкам кафедры, здалі залікі па спецыяльным курсам. Большасць студэнтаў вывучыла праграмную літаратуру, актыўна ўдзельнічала ў семінарах, акуратна выконвала практычныя работы і таму на заліках выявіла трывалыя веды. На практыцы яны толькі падмацоўць іх.

Вялікую работу праводзяць куратары. Амаль на ўсіх курсах прайшлі сходы, дзе асноўным пытаннем была падрыхтоўка да сесіі.

Па прадметах, якія выносяцца ў экзаменацыйную сесію, наладжаны кансультацыі.

У пачатку чэрвеня ўжо ўсе студэнты біяфака выедуць на практыку.

П. Р. ПЯТРОВІЧ, дэкан біяфака.

Пакуль што адносна сесіі ў нас на факультэце цішыня. Але не таму, што і студэнты і выкладчыкі забыліся пра яе. Варта зайсці ў лабараторыі, і тады стане ясна, што падрыхтоўка ідзе на працягу ўсяго семестра, бо практычныя заняткі на нашым факультэце адыгрываюць вельмі важную ролю.

Трэба адзначыць вялікую дапамогу і акадэмічнай камісіі, якую ўзначальвае асістэнт кафедры аналітычнай хіміі Валянціна Міхайлаўна Сідэрка. Камісія праводзіць рэгулярныя пасяджэнні, збірае звесткі ў асістэнтаў, якія вядуць практычныя заняткі, аб наведванні і паспяховасці. Непаспяваючых студэнтаў выклікаюць на пасяджэнні і высвятляюць прычыны адставання ў вучо-

бе. А пасля ўжо аказваюць дапамогу або, хто гэтага заслугоўвае, выносяць дысцыплінарныя спагнанні.

Цяпер куратары рыхтуюцца да правядзення курсавага сходаў.

В. Ф. ЦІКАВЫ, намеснік дэкана хімфака.

Як і на астатніх факультэтах, у нас куратары замацаваны толькі за студэнтамі першых і другіх курсаў. На трэцім, чацвёртым і пятым курсах студэнты спецыялізуюцца на той ці іншай кафедры, і таму выкладчыкі кафедраў з'яўляюцца іх неафіцыйнымі куратарамі.

У пачатку гэтага семестра дэканатам факультэта быў распарадкаваны распарадак работ па падрыхтоўцы да сесіі і раздзелены па ўсіх кафедрах. Прытрымліваючыся яго, на кафедрах знайшлі цікавыя формы работы са студэнтамі.

Па выніках праверкі дэканатам наведвання занят-

каў кафедраў бярэ тую ці іншую групу курса, дзе справы ідуць горш. Высвятляецца, а як жа займаюцца найбольш злосныя прагульшчыкі, дзе праводзяць свабодны пасля заняткаў час, як сябе паводзяць у інтэрнаце. Калі ўсе звесткі сабраны, усю групу выклікаюць на пасяджэнне кафедры і ўжо канчаткова вядуць гутарку аб прычынах пропуску і дрэннай паспяховасці. Трэба сказаць, што атрымліваюцца плённыя вынікі. Адна справа, калі выклікаў дэкан, а тут — усе выкладчыкі, у якіх праходзіць спецыялізацыя, студэнты групы.

І толькі ў тым выпадку, калі і гэта не дапамагае, прымаем іншыя меры ўздзеяння.

Для тых жа, хто жадае займацца, у нас на факультэце ёсць усе магчымасці, усё неабходнае.

І. П. ЗЯЦЬКОЎ, дэкан фізфака.

У нашым універсітэце займаецца шмат замежных студэнтаў. Але перш чым прыступіць да заняткаў па выбранай спецыяльнасці, трэба добра авалодаць рускай мовай. Для гэтага пэўны прамежак часу замежныя студэнты займаюцца на падрыхтоўчым факультэце. Там для вучобы ёсць усе ўмовы. На здымку ўверсе вы бачыце студэнтаў у час заняткаў у кабінэце фанетыкі. На пярэднім плане студэнт падрыхтоўчага факультэта Хо Зунг Кам.

На здымку ўнізе — выкладчык З. В. СЯНЬКО праводзіць чарговыя заняткі па фізіцы.

Фота Я. Данілава.

БЕЛАРУСКІ ЛЕС

Багатая і разнастайная прырода нашай рэспублікі. Вялікай каштоўнасцю беларускага народа з'яўляецца лес. У нас растуць як шырокалісцевыя дрэвы еўрапейскага тыпу, так і барэальныя — светлахвойныя, цёмнахвойныя і дробналісцевыя дрэвы. Асноўнай лесаўтваральнай пародай Беларусі з'яўляецца сасна. Калі вы трапляеце ў спелы сасновы бор, то здзіўляецеся нейкай асаблівай магутнасцю, прыгажосцю і дасканалай будовай стройных дрэў. Ствалы соснаў падобны на высокія цыліндры, акаймаваныя ажурнымі іглістымі кронамі. Падзьме вечер, і вершаліны соснаў зашумяць аб нечым важным, напам'яваючы роўным гулам усю цішыню лесу. Пабагуць светлыя кружочкі сонечных праменняў па зямлі, выхопліваючы з агульнай карціны рыхлага наземнага покрыва то зялёную пляму шаўкавістага моху, то фіялетаваю падуш-

ку духмянага чабору, то карункі папаратніку-арляку. Так, добра пабываць у такім сасновым лесе, асабліва на зыходзе раніцы, калі падймаецца і знікае ранішні туман, а лес напам'яваеца моцнымі пахамі смалы і хвоі і непаўторным водарам лясных раслін.

Прыгожы сасновы лес і ў паўдзённы час, калі сухое паветра калышацца стройкамі ля паляны, а расліны нібы заміраюць устоіме. Але і тады вы зможаце пачуць аддалены стук дзятла, убачыць вавёрку, якая хутка знікае ў пройме густой ёлкі. І зноў цішыня ахоплівае лес, такі светлы і радасны. Але і тады ў ім не заціхае жыццё, звязанае з новаўтварэннем і ростам мноства клетак. Дубовы лес — скарбонка нашай рэспублікі. Выцягваюцца з ўгору шэрыя калоны магутных ствалоў, кроны высока пераплятаюцца ў паветры. За дубам цягнуцца яго спадарожнікі. Погляд міжволі

адрознівае вясёлую зеляніну ясеня. Больш цёмнымі выглядаюць ліпы, клёны. Іх кроны ствараюць разнастайнасць структур і фарбаў.

Крыху ніжэй можна адрозніць яблыню, грушу, рабіну. Многа кустоў арэшніку, брызгліны, бружмелю і ломкай крушыны. На глебавым покрыве многа куртыні, ясенніка і сныці, зоркаўкі ланцэталістай, медуницы і іншых. Усе гэтыя расліны чула адкікаюцца на ўмовы асяроддзя, ствараючы ўстойлівы мазаічны

кавёр траў. Дрэвы поўныя соку, які падймаецца ад карэнняў; пупышкі напружаны да адказу: вось-вось лопнуць, разыйдуцца іх скарлупкі, каб выпусціць кучаравыя баранчыкі зелены. У час цвіцення траў спяшаюцца закончыць такі ж цыкл развіцця дрэвы і кусты. Яшчэ да паяўлення першых лісцяў цвітуць ясені і клёны, з паяўленнем першых лісцяў пыляць дубы і бярозы.

У гэтыя яркія дні вясенняга росквіту прыроды дубовы лес напоўнен пахам і званам: спяваюць птушкі, пырхаюць матылькі, гудуць пчолы, носяцца тысячы дробных насякомых, здзяйсняючы вялікую справу ўзнаўлення ў прыродзе — перакрываючы апыленне. У такую пару добра дыхаецца ў дубовым лесе, дзе паветра насычана выдзяленнем і водарам траў, кустоў і дрэў. Зямля напоўнена пахам: вясны.

Е. СІДАРОВІЧ.

Спорт ФІНАЛ ЛЁГКААТЛЕТЫЧНАГА КРОСУ

27 красавіка ў парку Перамогі праводзіўся фінал лёгкаатлетычнага кросу. Надвор'е спрыяла вынікам. У спаборніцтвах прыняло ўдзел звыш 800 чалавек. Мужчыны мераліся сіламі ў бегу на 3.000 метраў, жанчыны — на 1.000. У мужчын перамога прадстаўнік гістфака Фёдар Ляоненка з вынікам 8 мінут 26 секунд. На восьм секунд пазней прыйшоў студэнт хімфака Міхаіл Чабан, яго вынік — 8 мінут 34 секунды. На трэцім месцы прадстаўнік мясцома Алег Кузнечык (8 мінут 44 секунды). У жанчын першае месца заняла студэнтка хімфака Валянціна Бяляева з вынікам 3 мі-

нуты 18 секунд, другое — студэнтка матфака Тамара Цімашкова (3 мінуты 20 секунд), трэцяе дасталася Галіне Марчык.

Камандныя месцы размеркаваліся наступным чынам: I — матфак, II — гістфак, III — журфак, IV — геафак, V — філфак, VI — біяфак, VII — хімфак, VIII — юрфак, IX — фізфак, X — мясцома.

Хочацца адзначыць добрую арганізаванасць студэнтаў матэматычнага, гістарычнага факультэтаў і журфака.

В. ЗАРЭЦКАЯ,
галоўны суддзя спаборніцтваў,
ганаровы майстар спорту.

ВАЛЕЙБОЛЬНЫЯ ПАЯДЫНКІ

З 10 па 25 красавіка праходзіла першыя матчы БДУ па валеболу. Удзельнічалі зборныя каманды факультэтаў і каманда мясцома. Найбольш цікавымі былі гульні паміж жаночымі камандамі матэматычнага і фізічнага факультэтаў, камандаў мясцома і біяфака. Па-за канкурэнтнай засталіся валебальнікі матэматычнага факультэта, сярод якіх выступалі ігракі зборнай універсітэта Валя Трахіменка, Люда Антонава, Ларыса Дубовік, Оля Сачкіна. Каманда па праву заняла першае месца.

У мужчынскіх I камандах найбольш захапляючымі былі сустрэчы паміж гісторыкамі і прадстаўнікамі мясцома, а таксама гульні з удзелам каманды матэматыкаў.

У фінальнай сустрэчы каманда гістфака з вялікай цяжкасцю і з нязначнай перавагай адолела каманду мясцома. Вынік сустрэчы 2:1.

Хочацца адзначыць добрую арганізаванасць валебальністаў журфака, нягле-

дзячы на тое, што каманда яшчэ ўступае ў майстэрства іншым факультэтам. На гэтым фоне дрэнна выглядаюць прадстаўнікі хімічнага, географічнага (жанчыны) і каманда мужчын юрыдычнага факультэта, якія ўвогуле не з'явіліся на гульні. Думаю, што гэты факт павінен стаць прадметам абмеркавання факультэцкіх грамадскіх арганізацый.

М. КУЧЫНСКІ,
галоўны суддзя спаборніцтваў.

Аднасны рэдактар М. І. ЮСЬКА.